

॥ शिवाभ्यां नमः ॥

॥ शिवभक्ति कल्पलतिका प्रारम्भः ॥

श्रीकान्तपद्मजमुखैर्हृदिचिन्तनीयं श्रीमत् क्व शङ्कर भवञ्चरणारविन्दम् । क्वाहं तदेतदुपसेवितुमीहमानो हा हन्तकस्य न भवाम्यपहासपात्रम् ॥	१
अद्राक्षमङ्घ्रिकमलं न तवेति यन्मे दुःखं यदप्यनवमृश्य दुरात्मतां स्वाम् । पादाम्बुजं तव दिदृक्ष इतीदृगागः पातोऽनले प्रतिकृतिर्गिरिशैतयोर्मे ।	२
दौरात्म्यतो मम भवत्पददर्शनेच्छा- मन्तुस्तथापि तव सा भजनात्मिकेति । स्यादीशितुर्मयि दयैव दयामकार्षीः अश्मादिभिः प्रहतवत्सु न किं विभो त्वम् ॥	३
दुःखानलोदरनिपातनधूर्वहेष्वे- ष्वर्थाङ्गनासुतमुखेष्वनुराग आगः । स्यात्ते रुषे तव दयाळुतया त्वदान- त्याद्यैर्विभो तदवधूय विभर्षि चास्मान् ॥	४
ईशान रक्षिततुमिमान् यदपेक्षसे त्वं नत्यादिकं त्दपनेतुमतिप्रसङ्गम् । किं हीयते तदनुपाधिकृपाळुता ते संवित्सुखस्य न हि ते प्रियमप्रियं वा ॥	५
अप्याहर प्रहर संहर वाग्वदस्य त्रातास्युपात्तममुना मम नाम हीति । एवं विभो तनुभृतामवनेऽप्युपाया- न्वेषी कथं परमकारुणिकोऽसि न त्वम् ॥	६
त्राता दयाजलनिधिः स्मृतिमात्रलभ्यः क्षन्तागसामिति भवद्यशसा हतात्मा । स्वामस्मरन् बत मलीमसतामलज्जो भक्तिं भवत्यभिलषामि धिगस्तु यन्माम् ॥	७

शर्माप्तिरार्तिविहतिश्च भवत्प्रसादं

शम्भो विना न हि नृणां स च नान्तरा याम् ।

यस्यां विधिः श्वभुगपि क्षमते समं तां

त्वद्भक्तिमिच्छतु न कः स्वविनाशभीरुः ॥

८

भक्तिर्विभात्ययि महत्यपरं तु फल्वि-

त्येवं ग्रहो ननु भवत्कृपयैव लभ्यः ।

लब्ध्वस्त्वसौ फलममुष्य लभे न किं वा

तां हन्त ते तदयशो मम हद्रुजा च ॥

९

त्वद्भक्त्यसम्भवशुचं प्रतिकारशून्यां

अन्तर्वहन्निखिलमीश सुखञ्च दुःखम् ।

उद्वन्धलग्न इव दुःखतयैव मन्ये

सन्ताम्यतीति मयि हन्त कदा दयेथाः ॥

१०

भक्तिं भवत्यविहतां वहतस्तु तद्वि-

शेषोपलम्भविरहाहितमस्तु दुःखम् ।

तस्याः प्रतीपततिभिर्हतिजं कथं वा

दुःखं सहे मयि कदेश कृपा भवेत्ते ॥

११

लग्नः कृतान्तवदनेऽस्मि लभे च नाद्या-

प्यच्छां रतिं त्वयि शिवेत्यवसीदतो मे ।

त्वद्विस्मृतिं कुविषयाभिरतिप्रचारैः

तन्वन् हि मां हसपदं तनुषे ब्रुवे किम् ॥

१२

बद्धस्पृहं रुचिरकाञ्चनभूषणादौ

बालं फलादिभिरिव त्वयि भक्तियोगे ।

आशाभराकुलमहो करुणानिधे मां

अर्थान्तरैर्हतधियं कुरुषे किमेवम् ॥

१३

तिक्तग्रहोऽधिमधुरं मधुरग्रहोऽधि-

तिक्तं यथा भुजगदष्टतनोस्तथाहम् ।

त्वय्यस्तरक्तिरितरत्र तु गाढमग्नः

शोच्योऽश्मनोऽपि हि भवामि किमन्यदीश ॥

१४

त्वत्संस्मृतित्वदभिधानसमीरणादि

सम्भावनास्पदममी मम सन्तु शोकाः ।

मा सन्तु च त्वदनुषक्तिमुषः प्रहर्षाः मां त्वत्पुरःस्थितिपुषेश दृशानुपश्य ॥	१५
सम्पातनं ननु सुखेषु निपातनं वा दुःखेष्वथान्यदपि वा भवदेकतानम् । यत्कल्पयेर्ननु धिया शिव तद्विधेहि नावैम्यहं मम हितं शरणं गतस्त्वाम् ॥	१६
दुःखं प्रदित्सुरयि मे यदि न प्रदद्याः दुःखापहं पुरहर त्वयि भक्तियोगम् । त्वद्भक्त्यलाभपरिचिन्तनसम्भवं मे दुःखं प्रेदेहि तव कः पुनरत्र भारः ॥	१७
भक्त्या त्वयीश कति नाश्रुपरीतदृष्ट्या सञ्जातगद्गदगिरोत्पुळकाङ्गयष्ट्या । धन्याः पुनन्ति भुवनं मम सा न हीति दुःखेऽपि का नु तव दुर्लभताविधित्सा ॥	१८
त्वद्भक्तिरेतदनवाप्तिशुगप्युदारा श्रीस्सा च तावकजनाश्रयणे च लभ्या । उल्लङ्घ्य तावकजनान् हि तदर्थनाग- स्त्वय्या सहस्व तदिदं भगवन्नमस्ते ॥	१९
सेवा त्वदाश्रयवतां प्रणयश्च तेषु सिद्धयेदृढो मम यथाशु तथा दयार्द्राम् । दृष्टिं तवार्पय मयीश दयाम्बुराशे मैवं विभो विमुखता मयि दीनबन्धो ॥	२०
गौरीसखं हिमकरप्रभमम्बुदाभं श्रीजानि वा शिववपुस्तवतज्जुषो ये । ते त्वां श्रिता वहसि मूर्ध्नि तदङ्घ्रि रेणुं तत्सेवनं मम कथं नु दयां विना ते ॥	२१
त्वद्भक्तिकल्पलतिकां कृपयार्पयेश मञ्चित्तसीम्नि भवदीयकथासुधाभिः । तां वर्धय त्वदनुरागफलाढ्यमौलिं तन्मूल एव खलु मुक्तिफलं चकास्ति ॥	२२

निस्स्वो धनागम इव त्वदुपाश्रितानां

सन्दर्शने प्रमुदितस्त्वयि सान्द्रहार्दः ।

आलोकयन् जगदशेषमिदं भवन्तं

कार्यस्त्वयेश कृपयाहमपास्तखेदः ॥

२३

यो भक्तिकल्पलतिकाभिधमिन्दुमौळेः

एतं स्तवं पठति तस्य तदैवदेवः ।

तुष्टः स्वभक्तिमखिलेष्टदुहं ददाति

यां प्राप्य नरदमुखैरुपयाति साम्यम् ॥

२४

॥ इति श्री श्रीधरवेङ्कटेशार्य कृतौ शिवभक्तिकल्पलतिका समाप्ता ॥